

foc i lloc

La cultura fa aigües

Las creativitat cultural no és exempta de mercantilisme

DELFI ROCA

La coincidència entre l'estrepitos fracàs del CIAM, l'inici del Land Art Andorra, l'anunci del museu Thyssen-Bornemisza - Hostal Valira i el trasllat del museu de Govern és l'inici d'una nova epopeia andorrana. Una nova col·lecció de fascicles culturals de tardor.

Fins ara el Land Art era el romànic dispers pel territori. Afortunadament, la tenacitat d'aquells que tiren del carro de la cultura ha aconseguit escampar per Andorra un seguit de creacions artístiques contemporànies. Se'ls ha de felicitar perquè fàcil no ha estat, ja que, com diu l'artística pintada de la capital: molts nous rics, ni un filantrop. Per això opino, amb les celles fetes, que la nostra cultura fa aigües. En comptades ocasions parlem dels nostres sentiments, de la nostra identitat, de la forma d'expressar els nostres valors, les nostres visions de les coses de la vida, pura cultura en les seves múltiples manifestacions. Constantment, però, ens preguntem si aquestes iniciatives artístiques ens portaran més diners. Per a alguns el quid de la qüestió, la rendibilitat de la subvenció. Ens preguntem si l'alta cultura farà més nous rics, però no si farà cap filantrop. La cultura,

per als romàntics, és l'expressió de l'esperit del poble. Tal com ho és el conjunt d'actituds, valors, objectius i pràctiques que caracteritzen un grup o una societat. La cultura, doncs, és la identitat. Si la nostra cultura està basada a monetitzar tot el patrimoni cultural, si la nostra excel·lència en el gust, si el coneixement humà que genera la capacitat d'exercitar un judici crític, si el conjunt dels nostres valors han de girar a l'entorn dels diners, puc afirmar sense por a equivocar-me que la nostra cultura fa aigües.

La cultura és un altre dels béns públics, i com a tal ha de ser tractada i respectada. Els artistes han de poder viure, sense traves, del seu art. El seu esperit creatiu, el seu ull crític, la seva força creadora és tan necessària com ho és la tasca de l'empresari o del treballador, per poder gaudir d'una societat equilibrada i saludable. Els artistes no són les cigales del conte, sinó les formigues de l'hemisferi dret del nostre cervell, el de les emocions. La seva obra m'ajuda a sentir-me graciosament inadaptat; per sort, ja que, com algú va dir: "No és signe de bona salut l'estar ben adaptat a una societat profundament malalta."